

Plody synody v naší farnosti

V minulém čísle jsme informovali o průběhu synody vyhlášené papežem Františkem v naší farnosti. Připomeňme si, že synoda označuje „společné putování božího lidu“ a prostřednictvím diskuzí mezi jednotlivými farníky půjdou její výstupy týkající se budoucí podoby církve přímo k papežovi. Z výstupních zpráv a dotazníků naší farnosti vzešlo plno podnětných připomínek a návrhů. Společně můžeme děkovat za to, že je náš duchovní správce nezastrčil do šuplíku, ale začíná jednu po druhé realizovat s podporou moderátorského týmu.

Obecně lze říct, že výstupy pravidelných setkání našich kněží s moderátory synodních skupinek vedou k aktivnějšímu zapojení farníků do dění farnosti. I když nejsou všechny uvedené aktivity zatím zrealizované, došlo k výraznému posunu směrem k jejich uskutečnění.

Vize farní pastorační rady

Zatímco zřízení ekonomické rady farnosti (výsledky jejího hospodaření jsme uváděli v prvním zpravodaji v roce 2022) je pro farnost povinným krokem, vytvoření farní pastorační rady je krokem dobrovolným. V tišnovské farnosti nebyla tato pastorační rada doposud zformována. Silné hlasy ve výstupu ze synody jednoznačně **podporují její zřízení**.

Vzhledem k tomu, že lze vnímat poslání pastorační rady odlišně, sepsali moderátoři odděleně svoje pojetí pastorační rady, které bylo následně diskutováno.

Souhlasně nejčastěji zaznělo, že by rada měla být **poradním orgánem faráře**, který z něj částečně sejme břemeno odpovědnosti při rozhodování ve farnosti, které se bude stávat rozhodnutím společným (rozhodující slovo bude mít stále duchovní správce farnosti).

Farní pastorační rada by také měla **určovat vizi farnosti**, tj. jakým směrem se dlouhodobě ubírat. Důležitá je také komunikační rovina pastorační rady, jež by měla **zajišťovat spojnici mezi farářem a farníky**. Předat podnět faráři může **pokračování na straně 4...**

Milí farníci, základní buňkou života církve je rodina. A mnoho lidí, kteří se zapojili do práce v synodních skupinkách v brněnské diecézi, vyjadřuje touhu po tom, aby naše farnosti byly velkými rodinami, prostorem pro zdravý růst ve vztahu k Trojjedinému Bohu i ve vzájemných vztazích. Ve shrnutí výstupů synodálního procesu se v úvodu píše: „I když se ve společnosti objevují mnohé tendence individualistického přístupu typu „Bůh ano, církev ne“, mezi účastníky synody je velmi patrná touha po církvi jako blízkém společenství.“ Krásný sen, neuskutečnitelný úkol? Před několika dny jsme slavili Slavnost Soslání Ducha svatého. On může svými dary proměňovat naši farnost, aby byla stále víc jedním společenstvím, jednou rodinou Božích dětí. Jde o to, abychom mu otevřeli svá srdce a nechali se jím obdarovat. On nás učí, abychom uměli nezištně dávat své dary pro dobro celého společenství a zároveň byli shovívaví vůči chybám a slabostem členů „rodiny“. Žádná rodina není dokonalá. Přesto je pro zdravý osobní růst nepostradatelná. Přeji nám všem otevřenost pro Ducha svatého, Ducha společenství. Váš otec Jiří, kaplan

Ekumenická skupinka scházející se nad Písmem

Foto: Veronika Mičulková

Charita slaví významné výročí a děkuje svým donátorům a příznivcům za podporu a pomoc při své činnosti

15 let pomoci v našem regionu je naším společným dílem

Letošní rok se pro Charitu nese ve znamení významného výročí. Charita ČR slaví 100 let, Diecézní charita Brno 30 let a **Oblastní charita Tišnov 15 let své existence.** Během celého roku budou probíhat napříč republikou oslavy krásného 100letého výročí pomoci potřebným, ale slavit se bude i v rámci diecézí a na jednotlivých oblastech.

Charita před 100 lety nevznikla z úředního rozhodnutí, ale z potřeby a ochoty pomáhat potřebným v nouzi. Charitní činnost je od svého vzniku spojena s křesťanstvím, jehož jedním z hlavních pilířů je láska k bližnímu. **Slovo charita** převzaté z latinského výrazu caritas, **vyjadřuje milosrdnou lásku bližnímu v nouzi.** Lásku, při které jde hlavně o dobro druhého, které se projevuje pomocí potřebnému v těžké sociální situaci nebo v nemoci lépe snášet obtíže, které nepříznivá situace člověku přináší. S ní se nerozlučně váže solidarita a pomoc potřebným. **A právě díky solidaritě veřejnosti, dobrovolníků, farností, donátorů a obcí mohla charita za dobu své existence ujít takový kus cesty.** Díky vaší touze pomáhat a podporovat tuto činnost, jsme společně dokázali pomoci mnoha lidem a umožnit jim důstojné prožívání náročných životních situací. **Vaše podpora přispěla nemalou měrou k rozvoji naší činnosti a umožni-**

la stále rozšiřovat a profesionalizovat naše služby.

17. června 2022 jsme společně v areálu Porta coeli v Předklášteří oslavili narozeninové odpoledne a připravili jsme pro všechny účastníky zajímavý program pro celou rodinu. **Přímo v bazilice Nanebevzetí Panny Marie** proběhla slavnostní **děkovná mše** a v podvečer i skvělý **koncert Tišnovského komorního orchestru.** Odpoledne byly **realizovány komentované prohlídky klášterního pivovaru a sadů.** Velmi zajímavá byla i **beseda o pečení s Petrou Burianovou** (vítězkou pořadu Peče celá země). Nechyběly ani aktivity pro děti, např. **skákací hrad, zdobení perníčků nebo třeba střelba z luku.** Prožili jsme společně zajímavé odpoledne a měli jsme radost ze společného setkání a příjemné atmosféry.

Malé ohlédnutí za činností a rozvojem Oblastní charity Tišnov

Oblastní charita Tišnov byla zřízena 1. 1. 2007 na základě rozhodnutí Diecézní charity Brno, pod kterou společně s ostatními 9 oblastními Charitami spadá.

V září 2007 se podařilo tišnovské Charitě zaregistrovat první tři služby – **pečovatelskou, nízkoprahové zařízení pro děti a mládež a sociálně-právní poradenství.** Brzy

však z regionu vzešla potřeba dalších služeb a začalo se tak vyjednávat o jejich možném rozšíření. Zároveň s tím bylo ale třeba najít prostory, ve kterých by mohla Charita působit. **Díky vstřícnosti města se podařilo získat a částečně zrekonstruovat objekt na ulici Ráboňova, kam se v roce 2008 dosavadní tři služby přestěhovaly a kde je najdete dodnes.** V témže roce přešla pod správu tišnovské Charity domácí zdravotní péče, která fungovala v regionu již dříve pod správou Oblastní charity Rajhrad. Rok nato přibyla **Odlehčovací služba a naše jediné pobytové zařízení – Chráněné bydlení Skryje, které zahájilo svou činnost společně se službou Sociální rehabilitace v roce 2011.** Zatím poslední registrovanou službou je **Domácí hospicová péče Tišnov,** která samostatně působí od roku 2018.

Dnes kromě 6 sociálních a 2 zdravotních služeb provozujeme také **Půjčovnu pomůcek, pomáháme lidem v akutní nouzi prostřednictvím Charitní záchrané sítě a organizujeme dobrovolnickou výpomoc.** Aktuálně máme přes 70 zaměstnanců, ročně obsluhujeme více než 1600 klientů a v rámci našich terénních služeb zajíždíme do 69 obcí. Jednotlivé služby, jejich činnost a poslání se vám krátkými články v Cestě světla snažíme postupně představovat.

Charitní služby jsou službami registrovanými, tzn. že musí splňovat zákonem dané požadavky na kvalitu služby, vzdělání pracovníků i dostupnost klientům. Nasloucháme potřebám regionu, snažíme se jim přizpůsobovat a, máme-li možnost, i služby rozšiřovat. Rozšířit službu a navýšit ji, byť jen o pár pracovních úvazků, je ovšem velice administrativně náročnou záležitostí, která trvá dlouhé měsíce. Vedle toho je ale také službám třeba zajistit důstojné prostory, terénním službám automobily a u mnohých také dofinancovat provoz, který státní dotace nepokryjí. Vnímáme však potřebnost těchto služeb a snažíme se je v regionu zachovat. A naštěstí na to nejsme sami. Jsme nesmírně vděč-

Foto: Oblastní charita Tišnov

ní za spolupráci s farnostmi, obcemi i veřejností, děkujeme všem dobrovolníkům a firemním i individuálním dárcům, bez kterých by se fungování mnoha služeb neobešlo. **Děkujeme**

všem, kteří jakýmkoliv způsobem podporovali naši činnost během 15 let provozování a rozvoje našich služeb. Společné úsilí přineslo povzbuzení, ale

především pomohlo už tisícům klientů! Z toho máme velkou radost a těší nás, že tato práce má smysl.

*** Marta Rémanová

Adaptační skupina na faře

Již od poloviny dubna probíhá na faře v Tišnově adaptační skupina, do které dochází aktuálně 18 ukrajinských dětí ve věku od tří do šesti let a pečují o ně vychovatelky z Ukrajiny i Česka.

Co se vlastně odehrává?

Tento projekt zajišťuje MAS Brána Vysočiny, z. s., která získala prostředky z projektu MŠMT a od dalších dárců na chod této „školky“. Cílem tohoto programu je zpříjemnit a zjednodušit dětem adaptaci na nové české prostředí a zároveň poskytovat možnost se stýkat s kamarády, kteří se v návaznosti na situaci na Ukrajině dostali na Tišovsko. Hlavní náplň každého dne činí kreativní tvoření, pohybové aktivity, procházky a v neposlední řadě i seznamování se s českým jazykem a jeho výuka hrou formou. Ta probíhá především

prostřednictvím písniček či ukazovaček, čtením pohádek a doplňováním každodenních činností českými slovíčky a frázemi. Otevřeno je každý pracovní den od 7:00 do 16:00. Skupina bude fungovat do 26. 8. 2022.

Děkujeme!

Děti se mohou těšit ze zpestření těchto neveselých dní i díky mnoha darům ze společenství farnosti Tišov v podobě hraček, pomazánek a buchet, které nejednou vykouzly úsměv na tváři. Poděkování patří také Oblastní Charitě Tišov, která zakoupila koberec, hračky na zahradu, kárku

na vození obědů, termoport a várnici a zprostředkovala předání balíčků od srdce pro děti. V neposlední řadě také kinu Svatka za promítání pohádek v ukrajinštině, Rodinnému centru Studánka za propůjčení prostor jejich herny a především otcům P. Josefu Rybeckému a P. Jiřímu Landovi za poskytnutí příjemného zázemí fary, kde se každý den může rozdávat radost těm nejmenším.

*** Klára Dvořáčková

Foto: Klára Dvořáčková

Synoda v Brněnské diecézi

Začátkem května se v katedrále sv. Petra a Pavla prezentovalo shrnutí výstupů synodálního procesu. Každá ze skupinek v diecézi, která se sešla za účelem diskutování o budoucnosti církve, zaslala výstupní dotazník, jejichž hlavní poselství můžeme vystihnout citátem „**Jak budou naše farnosti, taková bude celá církev.**“

Shrnutí výstupů bylo prezentováno 7. 5. 2022 v 15:00. Zahájil je **biskup Vojtěch** mší svatou, kterou celebroid, a promlouval v ní **pomocný biskup Pavel**, který měl synodu v naší diecézi na starosti. Ve své promluvě citoval některé z odpovědí v dotaznících, mezi nimi i přirovnání aktuální církve k pacientovi na JIPce těsně před infarktem.

Následující prezentaci přednesli výzkumníci **František Černín a Magdalena Volková**. Z jejich závěrečných myšlenek můžeme citovat následující body prezentace:

- společným rysem většiny výstupů je vyjádření **touhy po autentickém a vřelém společenství, které dokáže přijímat druhé bez posuzování a předsudků**
- silná potřeba, aby společné prožívání bohoslužeb dostalo osobnější a hlubší rozměr
- citlivý a individuální přístup k lidem na okraji zájmu a těm, kteří jsou ze svátostného života z různých důvodů vyloučeni

- apel k větší transparentnosti, srozumitelnosti, otevřenosti a naslouchání jak mezi sebou navzájem, mezi kněžími a laiky, tak i v otevřenosti církve ke světu
- účastníci volají po těsnějším zapojení, spoluzodpovědnosti laiků na chodu církve
- volá se po reformě a očištění církve ve smyslu decentralizace, opuštění mocenského přístupu, elitářství a klerikalismu, průhledném řešení kauz a důvěryhodnosti okolí
- zdobrovolnění celibátu kněží, zapojení žen do duchovní služby, větší citlivost vůči lidem na okraji (LGBT, rozvedení...)
- nutnost systematickým a oslovujícím vzděláváním předávat víru mladým generacím
- zachovat skutečné základy, na kterých církev stojí, aby nedošlo k jejímu rozštěpení.

Synoda v diecézi začala 17. 10. 2021 a celkově bylo zaznamenáno 562 výstupů z 260 farností (některé byly sloučeny). Skupinky vznikly čistě za účelem synody v 60 %. Většinou (v 60 %) je tvořili pracující lidé středního věku, v 10 % studenti a v 13 % senioři. Ve skupinkách byli zastoupeni kněží v 17 %. Ze všech dotazníků byla vypracována 10stránková zpráva zasláná 15. 5. 2022 na Českou biskupskou konferenci. Podrobnější výstup můžete nalézt na <https://www.biskupstvi.cz/storage/akt/synoda-Brno.pdf>.

*** Veronika Mičulková

...pokračování ze strany 1

být pro někoho těžší než se obrátit na člena pastorační rady. Zároveň by se mohlo vyhnout přetížení našich kněží.

Zaznělo také, že je potřebné **rozlišovat v modlitbě**, např. to, co je pro farnost podstatné a co stojí zato řešit od méně důležitého. Byla také souhlasně zmíněna potřeba **rozvíjet spolupráci s charitou aj. organizacemi**.

Další důležitou funkcí, na které se shodla většina, je zajištění **koordinace aktivit ve farnosti a „zasítování“ farnosti s jinými organizacemi**, ve farnosti máme velké množství aktivit a je někdy těžší se v nich orientovat. V neposlední řadě by měla rada **reflektovat nápady a objevit charismata farnosti**, což se částečně prolíná s body zmíněnými výše.

Farní klub seniorů

Jedním ze stesků účastníků synody byla chybějící aktivita, která by stmelovala místní seniory. Vznikl tak nápad na farní klub seniorů, který zahájil své fungování dne 21. 4. 2022 promítáním filmu *Mezi nebem a zemí – Páter Pio*. Pokračování promítání stejnojmenného filmu pak proběhlo 19. 5. 2022. Do třetice všeho filmového se další promítání odehrálo 9. 6. 2022. V plánu pak byla vycházka k poutnímu kostelu ve Vranově u Brna.

Nový web ve výhledu

Nejeden farník si povzdychl nad naším farním webem. Už delší dobu chce

vylepšit grafiku, zpřehlednit obsah, doplnit informace, zkrátka kompletně předělat. V současnosti se rozhoduje mezi dvěma nabídkami ke zhotovení webu. Nový web by měl usnadnit orientaci ve farnosti nově přichozím, měl by být doplněn o informace o farních aktivitách, životě ve farním společenství. Dále by měl web obsahovat přehledný kalendář plánovaných akcí. Čtenáře určitě potěší i kompletně nová grafika s novými bannery a přehlednějším menu.

Spolupráce s charitou

Touhu po prohloubení jednoho ze základních posláních církve – službu druhým – vyjádřila velká část farníků. Za tímto účelem se konala schůzka zástupců farnosti se zástupci Oblastní charity Tišnov. Jednou z řešených otázek je **pastorační péče o nemocné**, kteří z jakéhokoli důvodu přestali chodit do kostela. Překonat bariéru k přivolání kněze či jiné duchovní opory by mohli díky informacím předávaným pečovatelkami, případně distribuce informačního letáku. Dalším bodem schůzky byla pomoc v podobě **darů charitě na konkrétní úmysl** (jako příklad uvedme obědy dětem ze sociálně slabších rodin) – farníci budou lépe informováni o aktuálních potřebách na Tišnovsku. Posledním důležitým bodem bylo **rozšíření portfolia dobrovolníků**, kteří by se věnovali sousedské výpomoci (pomoc s nákupy, čtením, každodenními aktivitami). Bližší informace o dobrovolnictví budou zveřejněny časem v ohláškách.

Foto: Veronika Mičulková

Schránky

Jak jste si mohli povšimnout, byly v předsíni kostela sv. Václava nainstalovány dvě schránky. První z nich, o které jsme informovali v minulém čísle, slouží ke **vkládání modlitebních úmyslů**, za které se pak střídavě modlí skupinky modliteb matek (v Tišnově fungují tři). Schránka se vybírá týdně a nejčastěji se v ní hromadí prosby o dar víry. Druhá novější schránka je určena na **vkládání podnětů a připomínek** našim kněžím.

Ekumenická skupinka

Přímo v průběhu setkávání synodních skupinek se začala scházet modlitební skupinka s ekumenickým přesahem. Tato skupinka se schází jednou za 14 dní na faře (ve středy – sledujte Perspektivu) a krom modlitby je obohacena o písně chvály. Její účastníci se seznamují s přístupy, jak rozjímat nad Písmem.

Je vidět, že se za relativně krátkou dobu podařilo pokročit o velký kus dopředu.

Další inspiraci k postupné proměně farnosti můžeme čerpat například v knize Jamese Mallona *Proměna farnosti: Z udržovacího režimu k misijnímu zápalu*, kterou otec Josef obdaroval členy moderátorského týmu. Máte-li o ni zájem, můžete se s prosbou o její zapůjčení obrátit na redakci našeho zpravodaje.

*** Veronika Mičulková

Skupinka moderátorů diskutuje nad novým webem

Foto: Veronika Mičulková

Kurz Služba ve farnosti

V Brněnském biskupství se od ledna do března konal kurz Služba ve farnosti, jehož cílem je připravit účastníky na různé typy služeb – např. službu akolytů, přinášení eucharistie

nemocným, službu kostelníků apod. Kurz navazuje na Teologický kurz, který se konal v loňském roce. Kurz organizuje otec Roman Kubín spolu s paní Jaroslavou Doleželovou a pro-

bíhal na Petrově v Brně. Více informací o kurzu naleznete zde: <https://pastorace.biskupstvi.cz/kurz-sluzba-ve-farnosti/>. Kurzu se účastnilo přibližně 50 lidí, byl rozvržen do 4 sobot a výuka probíhala od 8 do 16 hodin. Součástí kurzu byly různé zajímavé přednášky např. Metody práce s Písmem, Podávání svatého přijímání, Farnost jako společenství, Sakrální prostor, apod.

Z naší farnosti jsme se kurzu účastnily dvě: Jana Křížová a já. Kurz velmi doporučuji jednak proto, že jsem se tam dozvěděla mnoho užitečných informací, ale hlavně proto, že jsem díky jeho absolvování získala možnost přinášet eucharistii nemocným, což nyní s radostí činím. Pokud byste měli o kurz také zájem, tak se do září zapište na Teologický kurz (<https://kc.biskupstvi.cz/teologicky-kurz/>) a v následujícím roce pak budete moci absolvovat i kurz Služba ve farnosti.

Foto: Radka Svobodová

*** Radka Svobodová

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- V květnu byla v Rokytnici nad Rokytnou odhalena pamětní deska P. Jana Buly, oběti justiční vraždy před 70 lety.
- Bývalý brněnský klášter voršilek na Josefské poslouží jako ubytovací kapacita pro ukrajinské uprchlíky.
- V květnu proběhla v Brně pouť křesťanských médií.
- V brněnském kostele u kapucínů byl v červnu nainstalován relikviář sv. otce Pia.
- V červnu se ve Slavkovicích uskutečnil IV. kongres o Božím milosrdenství.
- V červnu přijali kněžské svěcení v brněnské diecézi Josef Janoušek, Jan Kříž a Štěpán Jiří Novák. Jáhenské svěcení přijal Tomáš Zámečník.
- **Novým biskupem brněnské diecéze se stal Pavel Konzbul.**

Aktuality z ČR

- **Jan Graubner byl jmenován novým pražským arcibiskupem, 25. českým primasem.**
- Po COVIDové pandemii narůstá katolických svateb rychleji než civilních.
- Slovenská prezidentka Zuzana Čaputová navštívila katedrálu sv. Víta během své oficiální návštěvy.
- Premiér Fiala se setkal s papežem Františkem ve Vatikánu.

- V červenci uplyne 120 let od narození P. Josefa Toufara, oběti komunistického režimu.

Aktuality ze světa

- Giovanni Battista Scalabrini, zakladatel Misionářů a misionářek sv. Karla a apoštol migrantů, bude v brzké době prohlášen za svatého.
- Začátkem května uplynulo stoleté výročí od prohlášení misijních děl za papežská.
- Papež se kvůli bolesti kolene objevil na veřejnosti na vozičku.
- V květnu byla blahořečena Pauline Jaricot, zakladatelka Společnosti pro šíření víry a Sdružení živého růžence.

*** Veronika Mičulková

Přehled plánovaných akcí

- **5. 7. 2022 v 11:00** Pouť ke sv. Cyrilovi a Metodějovi ve Skryjích
- **5. 7. 2022** Cyrilometodějská pouť u sv. Klimenta v Lipůvce
- **4.–5. 7. 2022** Dny lidí dobré vůle na Velehradě
- **6.–10. 7. 2022** Katolická charismatická konference v Brně
- **Nejbližší neděle k 22. 8. 2022** – Pouť na Bozinku ke kapličky sv. Máří Magdaleny
- **27. 8. 2022 od 10:15** 18. diecézní pouť rodin v areálu Porta coeli
- **3. 9. 2022 Farní grilovačka na tišnovské faře**

Moje 1. svaté přijímání

Na první svaté přijímání se děti připravovaly od ledna do května. Byly rozděleny do 6 skupin po 3–5 členech, skupiny vedli otec Josef, otec Jiří, Zdeňka Nečesalová, Václav Kotlař, Tomáš Klouda a já. S dětmi jsme se scházeli každý týden na asi 45 minut a povídali si o tématech, které s prvním svatým přijímáním souvisí – například křest, kostel, desatero, zpověď, mše svatá. Setkání jsme si užívali – pouštěli jsme si videa (např. biblické příběhy kde vystupují postavy z lega), hráli jsme si scénky (např. zpověď, přikázání desatera) a prošli jsme kostel včetně věže a varhan.

O své dojmy z prvního sv. přijímání se s námi podělila Esterka:

V neděli 8. května jsem mohla poprvé přijmout Pána Ježíše, protože jsem měla 1. sv. přijímání.

Bylo to v kostele v Předklášteří. Měla jsem na sobě bílé šaty a v ruce křestní svíčku. Spolu se mnou šlo k 1. sv. přijímání dalších 23 dětí.

Dva dny před tím jsme měli první zpověď.

Mše začínala tím, že jsme šli v průvodu. Po promluvě byly pokřtěny tři děti a my jsme pak obnovovali svůj křestní slib, který za nás na našem křtu říkali rodiče. A při tom jsme si zapálili svíčku od těch, co měli křest.

Samotné přijímání mně připadalo jako slavnostní chvíle, ale také, že je to vážná věc a nemůžou se tam dělat blbiny. Což se nesmí ani při normální mši. A také mi přišlo,

že je to radostná událost, že můžu přijmout Pána Ježíše v hostii.

Po mši sv. jsme dostali od pana faráře knížky o prvním sv. přijímání a pak jsme doma měli slavnost i s babičkou. Přijel by i můj kmotr, ale bohužel měl covid.

Teď už můžu chodit k přijímání a musím chodit pravidelně ke zpovědi. Každý měsíc nejlépe.

Byl to moc hezký den, ráda na to vzpomínám.

*** Ester Dvořáková, 9 let
*** Radka Svobodová

Foto: Tomáš Trojan

18. Diecézní pout' rodin

Po několika letech, kdy se konala diecézní pout' rodin ve Žďáře nad Sázavou, budeme slavit pout' ve známém prostředí areálu Porta coeli.

Centrum pro rodinu a sociální péči připravuje 18. Diecézní pout' rodin, která se uskuteční v sobotu 27. 8. 2022 v areálu kláštera Porta coeli v Předklášteří. Pout' začíná v 10:15 mší svatou celebrou brněnským biskupem Mons. Mgr. Ing. Pavlem Konzubem, Dr. Od 12:15 do 15:15 bude následovat bohatý duchovní i doprovodný program pro všechny generace. Srdečně vás zveme na přednášku „Parkour pro seniory aneb prevence pádu“, pohádku „Kiwi vynálezce“, tvarování balónek, aktivity pro děti a mládež, adoraci, komentované prohlídky, ... Pout' zakončí v 15:30 slavnostní požehnání. Podrobný program bude uveden v letáčku, který dostanou účastníci pouti při vstupu do areálu. Velice si vážíme ochoty matky představené, pana děkana, Bernardina, s. r. o., Ing. Jana Kosa, koordinátora dobrovolníků, Charity Tišnov, obce Předklášteří, pivovaru Vorkloster, Podhoráckého muzea, Klášterní kavárny i restaurace Na Humpolce.

Předpokládáme, že mnoho účastníků přijede vlakem. Ti, kteří přijedou autem, by mohli parkovat v Předklášteří kolem klášterní zdi nebo v ulici Trávníky. Vjezd do areálu bude možný pouze pro pořadatele a účinkující. Pro koor-

dinaci příjezdících vozidel bychom potřebovali pomoc dobrovolníků. Pokud máte chuť pomoci, ozvěte se prosím panu Mgr. Tomáši Blahovi na email: tolman@seznam.cz, tel. 605 074 487. Děkujeme za spolupráci a těšíme se na setkání s vámi.

*** Jana Jakešová

Foto: Centrum pro rodinu a sociální péči

Brněnské kostely

Katedrála sv. Petra a Pavla

Katedrála sv. Petra a Pavla je typickou dominantou města Brna. Její historie sahá do poloviny 12. století, kdy na petrovském návrší stával románský kostelík zasvěcený sv. Petrovi. Kvůli rozrůstajícímu se městu byl začátkem 13. století tento farní kostel rozšířen a přestavěn na trojlodní baziliku s dvojicí věží. Stavba nesla prvky jak románského, tak raně gotického slohu.

V roce 1296 význam chrámu sv. Petra značně vzrostl, když z něj učinil olomoucký biskup Dětrich sídlo kolegiální kapituly. Pod vedením kapituly prošel kostel dalšími stavebními úpravami, které byly završeny jeho vysvěcením v roce 1378. V té době byl již kostel zasvěcen i druhému patronu – sv. Pavlovi.

Třetí zásadní přestavba chrámu do jeho současných rozměrů a do podoby gotické trojlodní haly proběhla v polovině 15. století. Období 16. století znamenalo další rozkvět chrámu, zatímco 17. století mu přineslo zkázu. Během obléhání města švédskými vojsky ke konci třicetileté války byl nejdříve kostel značně poničen požárem v roce 1643, o dva roky později dokončilo jeho zkázu švédské dělostřelectvo. Opravy a rekonstrukce chrámu probíhaly až v 18. století pod vedením brněnského architekta Mořice Grimma, a to v barokním slohu.

Dne 5. prosince 1777 bylo papežskou bulou Pia VI založeno v Brně

biskupství, což dosavadní kapitulní kostel povýšilo na katedrálu. Nadále pokračovaly stavební úpravy s cílem vybudovat na Petrově reprezentativní svatostánek brněnského biskupství. O úpravy interiéru se zasloužil brněnský sochař Ondřej Schweigl, který vytvořil barokní kazatelnu, šest oltářů v bočních výklencích, hlavní dvoudílný baldachýnový oltář a bohatou sochařskou výzdobu.

Koncem 19. století bylo rozhodnuto o navrácení chrámu do jeho původní gotické podoby. Hlavní barokní oltář byl nahrazen novogotickým, klenbu presbytáře pokryla síť štukových žebér imitujících gotický sloh, vnější fasáda byla pokryta kamenem, nově bylo vystavěno západní průčelí s bohatě figurálně zdobeným sloupovým portikem. Regotizaci katedrály završilo vztyčení monumentálního dvojvěží o výšce 81 m na počátku 20. století. Tím se zrodila novogotická katedrála s dvěma věžemi v té podobě, jak ji známe dnes.

Další úpravy chrámu proběhly na přelomu 20. a 21. století. Tehdy byly v podzemí katedrály objeveny pozůstatky původního románského kostela, které jsou dnes přístupny veřejnosti jako liturgický a výstavní prostor (krypta). Byla provedena generální oprava varhan postavených v letech 1905–1909 v dílně pražských varhanářů bratří Paštiků, vnější plášť chrá-

Foto: Dagmar Krejčová

mu prošel nákladným restaurováním stejně jako interiér kostela. Byly zřízeny nové výstavní prostory (klenotnice katedrály) a adorační kaple v bočním vchodu katedrály vyzdobená sochařem Otmarem Olivou.

Interiér chrámu nabízí rovněž spoustu zajímavostí. Za zhlédnutí bezesporu stojí středověká kamenná socha Madony s dítětem pocházející z počátku 14. stol., která kontrastuje s moderními bronzovými reliéfy Křížové cesty z 2. poloviny 20. století od brněnského sochaře Jiřího Marka. Nádherná vitrážová okna zobrazující scény ze života sv. Petra a Pavla vytvořila roku 1891 firma Tiroler Glasmalerei v Innsbrucku. Ve stejném roce vytvořil vídeňský řezbář Josef Leimer hlavní oltář z limbového dřeva o výšce 11 m a před ním stojící biskupský trůn.

Ve věžích katedrály je umístěno celkem 5 zvonů, z nichž dva nejstarší pocházejí z let 1649 a 1658. Katedrála na Petrově má jednu zvláštnost, její zvony vyzvánějí každý den poledne o hodinu dříve, tedy v 11 hodin. Má nám to připomínat hrdinnou obranu Brna během několikaměsíčního obléhání města švédskými vojsky v roce 1645. Podle pověsti se právě toto dřívější vyzvánění poledne z věže Petrova stalo signálem k ukončení těžkých bojů ve městě a zajistilo Brnu vítězství nad mnohonásobnou švédskou přesilou.

Prostranství kolem katedrály je uzavřené a vymezené devíti budovami, které byly postaveny pro kolegiální kapitolu, biskupství a jiné církevní in-

pokračování na straně 8...

Foto: Dagmar Krejčová

stituce. V domě č.1 sídlí informační centrum a Diecézní muzeum s expozicí Vita Christi – Život Kristův. Vedle tohoto domu se nachází pozdně gotická brána z počátku 16. století, symbolicky střežená sochami sv. Petra a Pavla. Je pozůstatkem středověkých hradeb, které kdysi obklopovaly a chránily petrovský vršek.

V roce 2013 bylo při příležitosti 1150. výročí příchodu svatých bratří Cyrila a Metoděje na Velkou Moravu umístěno poblíž katedrály sousoší těchto světců a patronů Evropy. Dílo od sochařů Vladimíra Matouška a Radima Horáka nám připomíná hodnoty, které oba bratři na Velké Moravě šířili.

*** Dagmar Krejčová

Foto: Dagmar Krejčová

Svědectví

Bože, našel jsi mne...

V tomto krátkém svědectví bych ráda všem čtenářům upřímně a pravdivě sdělila příběh svého obrácení. Příběh, ve kterém jsem nezasáhla já, ale sám Bůh. A v tom jediném okamžiku, kdy mi Bůh ukázal cestu, po které s ním mohu jít, jsem uvěřila v Jeho slova, v Jeho přítomnost a pověděla mu své „ano“.

Po studiích jsem nastoupila na onkologické pracoviště, kde moji hlavní pracovní činností bylo zajištění paliativní péče nevléčitelně nemocným lidem. Aniž bych tehdy tušila, tímto úkolem mne Bůh dokonale formoval na cestě víry. Ve chvílích, kdy jsem vycházela z nemocničních pokojů s rukou na klice, mne často zastavovala slova nemocných: „Myslíte si, že je něco po smrti?“, „Věříte, že existuje Bůh?“ Potřebovala jsem nemocné utěšit, a přitom dát reálnou a upřímnou naději. Psal se rok 2009 s já začala společně s nemocnými hledat....

Když jsem prožívala těžké chvíle, nacházela jsem útočiště v malé nemocniční kapli, odkud jsem odcházela posílněna, učila se také odevzdanosti a modlitbě. Bůh mne takto připravoval k doprovázení a ke službě. Až jednou se mi doopravdy ukázal...

Přicházím k lůžku nádherné mladé ženy, která se na mě usmívá a její velké hnědé oči září. Aniž bych se s ní ještě seznámila, podávám jí ruku, zdravím a začínám se usmívat také. Představuji se a stále držím ruku ve své dlani. Hadička od infuze, sonda, katétr, jako by ani nebyly a já vnímám paní jako ženu. Jako ženu, která si přeje žít. Hovoří mi o své tou-

ze po životě, o naději, kterou si přeje uchovat, o lásce ke svému manželovi a dvěma dětem.

A tak začíná nejen příběh této mladé odvážné ženy, ale i příběh mého doprovázení, aniž bych tehdy v létě roku 2011 něco tušila... A vzpomínám stále, s díky a s krásnou vzpomínkou na tuto něžnou pacientku, která sama uzdravovala vztahy ostatních kolem. Přála si bojovat a uzdravit se, odmítala hospicovou péči.

V prosinci téhož roku se setkáváme znovu a já již při pozdravení vidím, že je mnohem hůře. Je mi líto, že nemůže být doma se svojí rodinou. Hledím na krásnou mladou ženu, která sama dávala ostatním tolik lásky a naděje. I v umírání vyzařuje její něžná křehkost, pokoj ve tváři.

Ptám se sama sebe, co asi nyní mám dělat, jak utěšit, být nablízku. Pohladím paní po ruce, držíme se spolu a já začínám nahlas děkovat. Děkuji za chvíle, které jsme spolu prožily, děkuji za její důvěru. Loučím se slovy: „Jsem moc ráda, že jsem Vás poznala. Děkuji Vám.“

Důkaz, že pacientka má slova vnímat a slyší, je vidět v jedné malé slze, která stéká po tváři, na krk...až do mého srdce. Paní tiše a klidně přestává dýchat a já stále hledím na její tvář. Otáčím tvář na hodiny a s napětím sleduji, zda se paní znovu nadechne. Již ne. Co teď? Kde je duše této krásné mladé ženy, která nyní zemřela?

Z náhlého popudu otevírám okno a nechce se mi ani odcházet, ponechat ji v samotě nemocničního pokoje. Začínám proto prosit Boha, aby si tuto paní vzal do své náruče. Ať není osamocena, ať se nebojí. A dostává se mi odpověď: „Neboj se.“ Pokoj, který se rozlévá v mém srdci, dosud neznám...

Nyní vím, že Bůh stále žije. Ze srdce bych všem hledajícím přála najít cestu k Bohu. Ježíš, který i mne miloval natolik, že za mé hříchy zemřel. I po pár letech po mém obrácení se stále cítím milována a chráněna. A mohu i já sama milovat své bližní a skrze Boha ukazovat, že život s Ním má vždy svůj jedinečný smysl.

*** Jana Křížová

Modlitba za brněnskou diecézi

Všemohoucí Bože, děkujeme ti za všechny dary a milosti, kterými jsi zahrnul nás i předcházející generace naší diecéze.

Prosíme tě, pomáhej nám, ať v rozdílnosti našich služeb zůstaneme věrni svému poslání stávat se uprostřed dnešní společnosti znamením a darem tvé lásky.

Dej, ať jsme pevně spojeni s Kristem i navzájem mezi sebou, aby tě skrze nás ostatní poznávali – jako Otce a záruku naplnění smyslu života.

Na přímluvu Panny Marie, Matky církve, patronů svatého Petra a Pavla, i všech dalších světců a světek spojených s brněnskou diecézí i s celou církví o to prosíme skrze Krista, našeho Pána.

Amen.

Zdroj: <https://www.biskupstvi.cz/modlitba-za-brnenskou-diecezi>

Sv. Cyril a Metoděj – apoštolové Slovanů

Svátek svatého Cyrila a Metoděje slavíme **5. července**, kdy v tento den věřící obnovují svou víru na různých poutních místech zasvěcených našim věrozvěstům a vyprošují oživení a zachování víry v našem národě. V našem nejbližším okolí se nachází kostelík zasvěcený sv. Cyrilu a Metodějovi v nedalekých **Skryjích**. Zde je každoročně v 11 hodin sloužena slavnostní mše svatá v krásném přírodním prostředí s výhledem do okolí. Další kaple sv. Cyrila a Metoděje v našem děkanství se nachází v **Braniškově** a je z roku 1864.

Svatý Cyril byl významný byzantský teolog, filozof, filolog a diplomat, byl nejmladší ze sedmi dětí vysokého státního úředníka Lva a jeho ženy Marie. Po studiu na školách v Soluni se dostal pod ochranu (kancléře) Theoktista, který jej povolal, aby se vzdělával na císařském dvoře. Když Konstantin dokončil studia na cařihradské vysoké škole, dal Theoktistos Konstantina vysvětit na kněze a jmenoval ho knihovníkem a archivářem při chrámu Svaté Moudrosti. Později Konstantin přijal místo profesora filozofie na dvorní vysoké škole.

Svatý Metoděj, bratr svatého Cyrila a významný byzantský právník, státník, teolog a nejstarší ze sedmi dětí, studoval v Soluni a v Cařihradu a po vzoru svého otce se připravoval k vojenské a státní správě. V roce 835 byl pověřen úřadem v Strymonském kraji severně od Soluně, obývaném Slovanů. Roku 845 se zřekl vysokého státního úřadu a uchýlil se na maloasijský bithynský Olymp. Tam přijal mnišské jméno Metoděj a věnoval se bohosloví, opisování starých knih a jejich studiu.

Okolo roku 860 poslal císař Michael III. oba bratry jako své vyslance na misijní a diplomatickou cestu k Chazarům. Učený Konstantin věděl, že někde poblíž Chersonésu je **hrob sv. Klimenta**, mučedníka a římského papeže. Po dlouhém pátrání se jim podařilo v roce 861 ostatky najít.

Ač trvání Velké Moravy jen o málo překročilo sedm desetiletí (833–907),

Foto: Veronika Mičulková

její význam spočívá dodnes zejména v odkazu nábožensko-kulturním. Vládce Moravy **kníže Rastislav** (846–870) vyvíjel soustavnou snahu o christianizaci země, snažil se vymánit z východofranského vlivu a svou samostatnost chtěl dosáhnout vytvořením samostatné církevní organizace. Proto vypravil poselstvo k papeži se žádostí o vyslání biskupa, který by v jazyce srozumitelném domácímu lidu vysvětloval křesťanskou nauku. Avšak u papeže Mikuláše I. neuspěl. Obrátil se tedy se stejnou žádostí na byzantského císaře a patriarchu do Konstantinopole. Císař Michael III. po poradě se svými rádci k tomu svolil a vybral osvědčenou dvojici Konstantina a Metoděje. Na jaře roku 863 dorazila misionářská výprava na Moravu v čele s Konstantinem a Metodějem a dalšími spolupracovníky, kteří měli za sebou náležitou přípravu. Přinášeli s sebou nově sestavený spisovný jazyk staroslověnštinu a nové písmo hlaholici, v níž využili znaky řecké abecedy a doplnili je aramejskými a hebrejskými tvary. Misionáři přeložili bohoslužebné knihy, učili

své žáky číst, znát modlitby a svátosti. Právní ukotvení Rastislavova státu bylo vyjádřeno v novém zákoníku (Zákon sudnyj ljudem). Když začal Konstantin sloužit mše ve slovanském jazyce, zvedl se ze strany německých kněží odpor proti této novotě.

Po více než třech letech misijní činnosti obou bratrů na Moravě se přiblížil čas, kdy bylo třeba vysvětit žáky na kněze. V Římě byli již zpraveni o tom, že výprava přináší ostatky sv. Klimenta. Římská legenda vypravuje, že při uctívání ostatků sv. Klimenta se děly četné zázraky v podobě uzdravování nemocných. Počátkem roku 868 potvrdil papež slovanský překlad bohoslužebných knih a zároveň vysvětil jáhna Metoděje na kněze. Konstantin, překonávajíc po celý čas misijní cesty po Moravě i Panonii únavu, cítil, že jej nemoc brzy překoná. Rozhodl se vstoupit do kláštera jako mnich. Přijal **mnišské jméno Cyril**. Před smrtí Cyril zapřísahal Metoděje, aby pokračoval v započatém misijním díle a neopouštěl Slovanů. Zemřel 14. února roku 869 ve věku 42 let. Jeho ostatky se nacházejí v bazilice svatého Klimenta v Římě, jež dnes představuje cíl mnohých poutníků z Čech, Moravy a Slovenska.

Roku 869 byl Metoděj vysvěcen na biskupa a ustanoven arcibiskupem Panonie a Moravy se sídlem v Sirmiu. Stal se legátem a apoštolským misionářem s pravomocí pro šíření křesťanské víry a pro uspořádání církevních **pokračování na straně 13...**

Foto: Veronika Mičulková

Vzpomínka na otce Františka

Jak jsme se seznámili

Vše, co budu psát, je moje zkušenost a subjektivní vnímání, proto prosím čtenáře, aby přijal můj úhel pohledu, který se může lišit od objektivní reality.

Celý úsek mého života, který byl prokán přátelstvím s otcem Františkem, vnímám zvláště nyní s odstupem času jako velkou milost, dokonce se odvažuji napsat, že to bylo Bohem chtěné a já – nic netuše – jsem byl vybrán a poslán.

Nevím, proč jsem se rozhodl vyhledat na internetu místo, kde žije člověk jménem František Lízna, kterého jsem do té doby nikdy neviděl, snad jen o něm pouze několikrát slyšel, že je to bývalý chartista a že se věnuje lidem na okraji společnosti.

Bylo to po Vánocích v lednu 2014, kdy jsem dočetl dvě knížky. První od Tomáše Halíka „Chci, abys byl“, ze které jsem byl nadšen, a hned po ní knížku o životě ctihodné sestry Vojtěchy Hasmandové, která je vskutku radikálním protikladem knížky první v jednoduchosti a v prostotě prožívání křesťanského života v lásce. V té době jsem prožíval mnoho vnitřních pochybností, zvláště těžká byla pochybnost o přítomnosti JK v eucharistii. Tehdy přišla rozjasňující myšlenka „Uvědom si, jaký rozdíl je mezi poskytnutým kouskem chleba a kouskem chleba darovaným s láskou! Ten druhý úplně jinak sytí. Bůh je totiž Láska.“

O tři dny později jsem jel do Brna ke svátosti smíření a po ní mě to napadlo. Pojedu navštívit vesnici Ptení a pak zkusím vyhledat Vyšehorky a předám dar – dar z lásky pro chudé! Vyjel jsem. Nejprve Ptení, pak se uvidí.

Pro vysvětlení, Ptení je vesnice na Hané, kde byl můj děda řídícím učitelem a kde byl zatčen z dosud neznámého důvodu gestapem a odvezen do Osvětimi. Nikdy jsem tu nebyl. Našel jsem místní školu, kde můj táta s ro-

diči bydlel, a jedna příjemná paní mě poslala k místnímu pamětníkovi. Jaké bylo překvapení, když se ukázalo, že je to poslední spolužák mého tatínka, neviděli se sedmdesát roků. Prohlédl jsem si pomník u kostela se jménem dědy i pamětní desku v místní sokolovně a s velkou radostí jsem se rozjel do Vyšehorek.

Byla již tma. Za Mohelnicí směr Hradec Králové jsem přešel odbočku, otočil jsem se a vrátil se, pak jsem projel dlouhou vesnicí do kopce až ke kostelíku. Naproti stála stará fara. Zazvonil jsem. Přišel otevřít roztomilý malý mužiček s kloboukem a hned mě přátelsky zval dále. V chodbě za dveřmi visely dvě veliké vlajky. Česká a Spojených států amerických. Nahore na schodišti stála malá stařenka. Zeptal jsem se na pátera Líznu, že bych mu chtěl předat dar. Rozzářila se a řekla, že otec je na exerciciích a že je to zázrak, že neví, jestli to její srdce vydrží! Říkala, že je nemocná, že jí už docházejí síly a jestli by nebylo lepší, kdyby si Pán už otce vzal, že už z těch jeho dobrých skutků nemůže. Stále se usmívala a děkovala za zázrak. Pak si vzala peníze, vyptala se mě, odkud jsem a kdo jsem atd. Ale já se rozhodl, že všechno nechám v anonymitě,

Foto: Ilja Křečič

tak souhlasila. Řekla, že si hned vezme růženec a bude se za nás – mě i rodinu – modlit. Se slzami v očích jsme se rozloučili. Bylo to nádherné setkání.

Začal jsem číst cestopisy otce Františka do Sevastopolu, do Říma, do Vadsteny a do Santiága. Byl jsem z knih nadšen. Ta prostota a jednoduchost, skromnost, odevzdání se Bohu, zvláštní tesknost. Tolik jsem toužil něco podobného v životě zažít!

Uběhl měsíc a já se rozhodl znovu vypravit do Vyšehorek. Vyřídil jsem služební záležitosti v Boskovicích a Olomouci a s jistou bázni jsem jel do Vyšehorek. Auto jsem zaparkoval před farou, prohlédl jsem si okolí dřevěného kostelíka, přečetl nástěnku o klesající docházce místních věřících na bohoslužby a pomodlil jsem se. Měl jsem strach, abych nebyl zklamán, odhodlal jsem se.

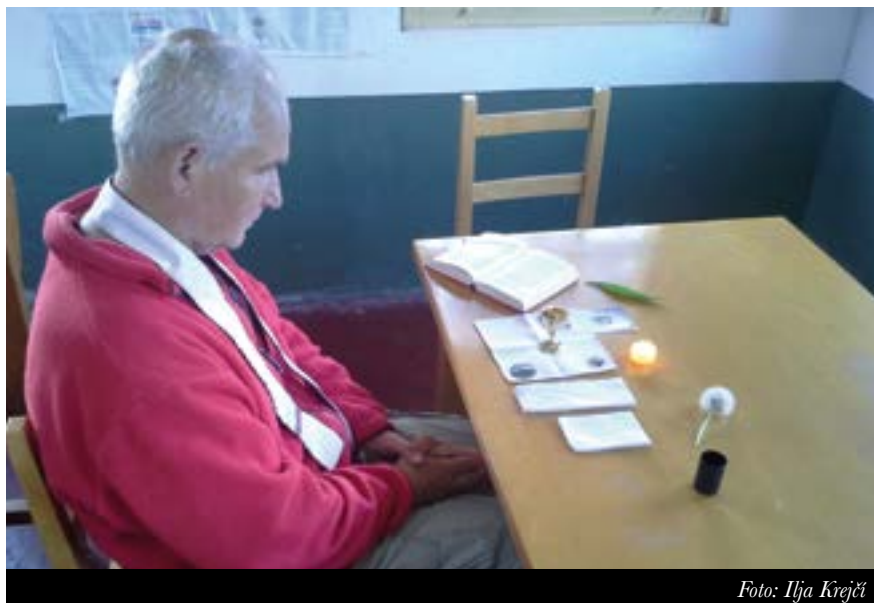

Foto: Ilja Křečič

Foto: Ilja Křečič

Chtěl jsem zazvonit, ale mužík, který před farou umýval auto, mě se samozřejmostí poslal rovnou dovnitř. Zeptal jsem se na pátera Líznu. Mužík přistoupil, podal mně ruku, řekl, že otec je nahoře, a znovu mě vybídl, ať jdu dále. Opatrně jsem stoupal po schodišti fary. Paní Josefka se právě chystala na nákup. Hned mě poznala, chytila mě a vedla k P. Františkovi. Srdečně jsme se přivítali. Sedli jsme si naproti sobě ve veliké místnosti a P. František mně řekl, že prožívá zrovna hlubokou depresi. Pak začal vyprávět o svém životě, putování a věznění. Doslova mně opakoval nejvulgárnější slova, kterými ho strašlivě ponižovali a různě mu naháněli strach, aby ho zlomili. Také mně říkal, že během všech pobytů ve věznicích (4×) se k němu nikdy nechovali

Romové tak zle jako ostatní spoluvězni či vězňatelé, a proto si je tak oblíbil, že si později nechal změnit svoji národnost na romskou. Když opakoval ta urážlivá slova, zvláště na svou maminku, tak plakal.

Byl jsem zaskočen, čekal jsem, že potkám pevného, odhodlaného člověka, moudrého, vzdělaného jezuity, který rozdává rady a myšlenky ze zkušeností svého života. Až později jsem pochopil, že je to trochu jinak.

Otec František mně dal knihu s věnováním a šli jsme vedle na čaj. Předal jsem další dar pro chudé, z něhož jsem část oddělil pro paní Josefku, což bylo velmi prozíravé, protože chleba nakupovala paní Josefka... Otec rozdával vždy všechno, co měl.

Pak mě vzal otec František do auta a jeli jsme se podívat na „Ostrůvky Boží milosrdné lásky“. Jsou to místa, kde přebývají lidé bez domova, staří, nemohoucí, nepřizpůsobiví a závislí. Pak jsme se vrátili na faru, paní Josefka nám nachystala večeři a rozloučili jsme se.

Tak začalo naše hluboké přátelství s otcem Františkem Líznu, které trvalo 7 roků – čas plnosti. František je sám označoval jako přátelství Davida s Jonatánem. Prošli jsme spolu severní cestu do Santiaga, asi 750 km, a cestu do Mariazell.

Stále vzpomínám na jeho větu: „Iljo, půjdem spolu do nebe!“. Já jen říkal: „Františku, ale i David s Jonatánem se museli jednoho dne rozloučit.“

*** Ilja Křečič

Vzpomínka na P. Lamberta Kobera, OCist.

V minulém čísle Cesty světla vzpomínal Jan Bednář na předklásterského probošta P. Ubalda Maria Kansyho při příležitosti 15. výročí jeho odchodu na věčnost. P. Ubalda byl sice posledním proboštem Porta coeli, v Předklášteří však trvale nebydlel a do kláštera dojížděl. Posledním proboštem, který v Porta coeli trvale žil, byl P. Lambert Kober, OCist., od jehož smrti uplynulo v loňském roce 60 let. Perex

P. Lambert pocházel z hornolužické Míšně nedaleko Drážďan, kde se narodil 21. února 1882. Byl pokřtěn jako Ferdinand, Lambert bylo jeho jméno řádové. Jeho otec byl Němec, matka však byla Češka, původem z Českých Budějovic. Na přelomu 19. a 20. století se stal řeholníkem cisterciáckého kláštera ve Vyšším Brodě a začal studoval teologii. 2. července roku 1905 složil v klášteře slavné sliby a o dva týdny později byl vysvěcen na kněze. Jeho další životní osudy jsou známy až od roku 1920, kdy přišel do Porta coeli jako nástupce probošta P. Bernarda Gíchy, který odešel s několika sestrami do dánského Sostrupu, aby zde založili nový cisterciácký klášter.

P. Kober se významně zapsal do historie Předklášteří. Na konci války společně s tehdejším duchovním správcem předklásterské farnosti P. Antonínem Šalomounem a v Porta coeli internovaným opatem vyšebrodského kláštera P. Tectelinem Jakschem, OCist. zabránili velkému krveprolití, kdy se ustupující Němci jako odvetu za zastřelení němec-

kého vojáka partyzány chystali popravovat předklásterské muže a chlapce. Jako připomínka této události byla na budovu probošství před nedávnou dobou umístěna pamětní deska.

P. Lambert zůstal v Předklášteří i po zrušení kláštera v roce 1950. Veřejně vystupovat již nemohl, protože komunistický režim nedovolil, aby se jakkoliv podílel na duchovní správě. Pro sestry, které v Porta coeli zůstaly a pracovaly na Státním statku, dále vykonával ve skrytosti svoji duchovní službu. Zemřel 23. února roku 1961 a byl pochován na stráňovském hřbitově, kde lze i dnes jeho hrob najít.

** Jan Kos

P. Kober a sestry v 50. letech

Foto: archiv sester Porta coeli

Stavba kláštera Porta coeli a smrt jeho zakladatelů

Na základě písemných dokumentů lze stavbu kláštera časově zařadit do velmi krátkého období 6–8 let. První zmínka o klášteře v únoru 1233 předpokládá jeho existenci již v roce 1232, kdy nepochybně stálo provizorní obydlí řeholnic a možná se začala budovat kaple sv. Kateřiny. Listina papeže Řehoře IX. z listopadu roku 1238 králi Václavu I. ohledně posvěcení chrámu dokládá, že se chrám nebo jeho podstatná část, blížila dokončení.

To potvrzuje i listina olomouckého biskupa Roberta z roku 1239, kterou stvrzuje patronátní právo kostela sv. Václava v Tišnově, „... klášteru, který se nazývá Porta coeli, tam vystavěnému k potřebám řeholnic cisterciáckého řádu...“. Zda v té době byla dokončena stavba celého chrámu, či zda stály již budovy konventu, je ale nejisté. Nelze vyloučit, že se na výstavbě kláštera pracovalo ještě v letech čtyřicátých. Písemně to ale není doloženo.

Stavba Porta coeli je ukázkou tehdy nově nastupujícího gotického stylu, který začal počátkem 13. století pronikat do románského prostředí českých zemí. Původ stavitelů je třeba hledat v severní Francii, z jižního Německa se pak cisterciácké stavební hutě různými cestami dostaly na Moravu a do Čech.

Čas, za který byl klášter Porta coeli postaven, se zdá být neuvěřitelně krátký, zvláště pokud ho srovnáme s dobou budování dalších klášterů toho věku. Tak budování kláštera na Velehradě trvalo téměř padesát let, cisterciácký klášter ve Žďáře nad Sázavou se stavěl více než čtvrt století. V případě Porta coeli však tato fundace měla pro královskou rodinu mimořádný význam a tomu také odpovídaly bohaté donace, které vytvořily potřebné ekonomické zázemí a předpoklady pro tak náročný stavební projekt a umožnily pozoruhodně rychlý postup výstavby. O jejím tempu svědčí také slohová jednotnost chrámu i křížové chodby. Slohově nejméně pokročilými, a tak nejstaršími částmi kostela, jsou příční loď, přízemí a patro lodě hlavní a obě lodě vedlejší. Dokazují to jednak okna osvětlující tyto prostory, které mají ještě románský tvar, dále jednoduché venkovní opěráky

Foto: Veronika Mičulková

jížní lodě opatřené prostou stříškou a také žebra kleneb všech lodí, která mají polygonální tvar, jsou prostá a velmi masivní. Jasně pokročilejší, a tedy stavebně mladší je presbytář, kde jsou již okna lomená s gotickou kružbou, vnější opěráky jsou odstupňované a žebra kleneb mají hruškovitý tvar. Zdá se, že stavba chrámových lodí nepostupovala jednotně od příční lodě k západnímu portálu, ale stavělo se současně proti sobě od východu i západu. Tím se celá stavba významně urychlila. Tuto domněnku podporuje i stavební chyba v severní boční lodi, která způsobila více než půlmetrový rozdíl mezi poli klenby a vyžádala si zvláštní opravu. Také stavba západního vchodového portálu, který byl dokončen zhruba se stavbou kostela, ukazuje na společnou výstavbu z obou stran. Portál byl složitou kamenickou prací, která jistě trvala delší dobu, i když sochy byly vytvořeny zvlášť a pak do portálu vsazeny. Západní průčelí chrámu, či alespoň jeho přízemní část,

muselo být postaveno velmi brzy, aby mohl být vytvořen portál. Dá se říci, že v rekordním čase vyrostlo v Porta coeli nebyvalé dílo, které lze zařadit na jedno z předních míst mezi architektonickými skvosty 13. století v celé střední Evropě.

Kdy byl chrám posvěcen, přesně nevíme, ale jistě to nebylo dlouho po vydání výše zmíněné listiny papeže Řehoře IX. Došlo k tomu nejspíše na jaře roku 1239. S jistotou neznáme ani osobu světitele. Mohl to být olomoucký biskup Robert, který byl cisterciákem a na území jehož diecéze se klášter nacházel, nebo také pražský biskup, zmíněný v papežské listině. Žádnou z obou možností nelze jednoznačně potvrdit nebo vyvrátit. Biskup Robert zemřel rok a jeden den po markraběti Přemyslovi, který dokončil svou pozemskou pouť 16. října 1239. Přemysl se narodil v roce 1209, v 19. letech se stal moravským markrabětem, od roku 1233 byl ženatý s Markétou z Meranu, jejich manželství však zůstalo bezdětné. I když si původně přál být pohřben tak jako Robert na Velehradě, nakonec se rozhodl pro Tišnov. Možná proto, že byl spoluzakladatelem kláštera, a snad to také bylo přání Konstancie, aby zde po smrti oba odpočívali bok po boku. Přemyslův pohřeb v říjnu 1239 je dalším možným potvrzením dokončení a posvěcení chrámové stavby, protože osobnost jeho významu nemohla být pohřbena do neposvěcené půdy.

Po smrti markraběte se začal naplňovat i čas pozemského života královny Konstancie. Svoje poslední dny trávila v klášteře, kterému věnovala svoji velkou lásku a péči. Žila zde mezi řeholnicemi, jak po tom odedávna toužila. Ještě na smrtelném loži 5. prosince 1240 věnovala tišnovskému klášteru

poslední dar, vesnici Komín u Brna. O den později zemřela a další den byla v klášterním chrámu před hlavním oltářem dle svého vlastního přání pohřbena vedle svého syna. Král Václav I. byl pravděpodobně u úmrtního lože své matky a zúčastnil se také jejího pohřbu. K uctění její památky vydal 7. prosince v klášteře listinu, ve které vyjádřil svůj hluboký žal nad jejím odchodem a z vděčnosti a úcty k ní věnoval klášteru patronátní právo ke kostelu sv. Petra a Pavla v Brně. Dnes přesně nevíme, kde v presbytáři se hrob královny Konstancie a markraběte Přemysla nacházel. Během staletí byl klášter s chrámem mnohokrát postižen válečnými událostmi, nájezdy a loupěním, a sestry tak musely často hledat úkryt na bezpečných místech. V chrámu i presbytáři

také došlo k několika stavebním adaptacím. Vždy zde ale byla snaha památku zakladatelky připomínat, jak o tom svědčí řada náhrobků, které byly postupně v kostele vybudovány. Na stěně vedle bočního vchodu baziliky je umístěno torzo barokního náhrobku z roku 1650, který v českém překladu původně obsahoval nápis: *Blaženým ostatkům, kostem a popelu zde v pokoji odpočívajícím slavné Konstancie, dcery uherského krále Běly III., manželky českého krále Přemysla Otakara, proslulé obdivuhodnou čistotou života, zakladatelce a nejštědřejší dobroditelce tišnovského kláštera Porta coeli. Když založení bylo dokončeno a klášter byl všem potřebným opatřen, vyměnila v roce spásy 1240, šest let po založení kláštera, život časný za život věčný. Toužíc, aby pro dobré skutky a činy zůstala její nesmrtelná památka na věčné věky zachována, nechala vytesat do*

kamene tento nápis Anna Marie Skřimářská z Pilsenburka, abatyše, která kráčeje ve stopách této svaté vzpomínky, obnovila prostory klauzury a také chrám, kterému vrátila vznešenost. V roce 1650, 25. roce svého úřadu.

Královniny ostatky dnes v Porta coeli uchovávané, dle jejich nedávného antropologického průzkumu, nejspíše Konstancii nepatří.

Odkazem a vlastně i závětí, která nejlépe vypovídá o její osobnosti, tak zůstává výše uvedený zápis na prostém pergamenovém lístku sepsaný den před smrtí, z něhož je vidět její oddanost Bohu, pokora a zbožnost a kde se sama nazývá „... Dei Gracia quondam Boemie regina, nunc vero humilis ancilla Jesu Christi...“, z Boží milosti kdysi česká královna, nyní však pokorná služebnice Ježíše Krista.

*** Jan Kos

Sv. Cyril a Metoděj - apoštolové Slovanů

...pokračování ze strany 9

měřů ve slovanských zemích. V polovině roku 869 byl vyslán do Panonie, aby dojednal zřízení nové samostatné panonské diecéze. Měl s sebou papežský list schvalující slovanskou bohoslužbu s tím, že při mši se má číst evangelium nejprve latinsky a potom slovansky. Zatímco na Moravě probíhaly převratné události, zajali Frankové Metoděje a vydali ho soudu bavorských biskupů. Byl držen dva a půl roku ve švábském Ellwangu. Když se to dověděl papež,

tak přísně potrestal německé biskupy. Metoděje museli okamžitě propustit. Po návratu Metoděje se výrazně rozmohlo křesťanství i celá Velkomoravská říše. Dokladem šíření křesťanství mezi dalšími slovanskými kmeny byla i zpráva o křtu českého knížete Bořivoje, jeho choti Ludmily a předních českých velmožů (mezi lety 874 a 878).

Na přelomu let 879 a 880 se Metoděj opět vydal na cestu do Říma, aby vysvětlil své učení a slovanskou bohoslužbu. **Papež Jan VIII.** shledal Metodějovo učení pravověrným ve všech církevních naukách, **potvrdil slovanskou bohoslužbu a slovanský jazyk.** Metoděj se vrátil na Moravu navíc s právem světit nové biskupy. V roce 882 obdržel Metoděj list od císaře Basileia I., v němž vyjádřil císař přání vidět se s proslulým Metodějem. Metoděj se bez meškání vypravil na cestu do své domoviny. Císař s patriarchou schválili slovanskou bohoslužbu a dovolili, aby Metodějovi žáci šířili křesťanství i mezi Slovany Byzantského císařství. Po návratu na Moravu Metoděj cítil, že mu ubývá fyzických sil a jako svého nástupce doporučil jednoho ze svých žáků – **Gorazda**, Moravana vzdělaného a znalého řečtiny a latiny. Metoděj zesnul obklopen svými žáky 6. dubna 885. Podle písemné zprá-

vy byl Metoděj pochován ve velkém chrámu ve zdi za oltářem svaté Bohorodičky. Hrob svatého Metoděje však dosud nebyl nalezen.

Po smrti Metodějově se jeho žáci stávají obětí pronásledování ze strany stoupenců latinské liturgie a také velkomoravského knížete Svatopluka (870–894), Rastislavova nástupce. Nejvýznamnější z Metodějových žáků **Gorazd, Kliment, Naum, Angelár a Sáva** byli uvězněni a posléze jednotlivě vypovězeni za hranice země. Kněží, kteří byli prodáni do otroctví, byli v Benátkách osvobozeni lidmi císaře Basileia a císařem uvedeni do svého postavení a hodnosti. Rozešli se po slovanských zemích, kde s úspěchem pokračovali v apoštolské činnosti a přenesli tam dědictví Metoděje. Nejpráhodnější půdu našli **v Bulharsku**, kde byli přijati s velkou poctou.

Použité zdroje:

- 1) A. FRANZEN. Malé církevní dějiny. Praha: ZVON, 1992.
- 2) J. KADLEC. Přehled českých církevních dějin I. a II. Praha: ZVON, 1991
- 3) V. ŘEHÁKOVÁ, Církevní dějiny II. České církevní dějiny 4. vyd. Brněnské biskupství
- 4) Wikipedie

*** Marie Sandlerová

Foto: Radka Jarošková

Pár slov o farnosti v Kuřimi

První kostel v Kuřimi nechal postavit roku 1226 český král Přemysl Otakar I., a to v románském slohu. Zpočátku byl filiálním kostelem k proboštskému kostelu sv. Petra a Pavla v Brně, roku 1286 se stal farním kostelem. Prvním farářem se stal Jakub, kaplan krále Václava. Radikálním zásahem do života farnosti bylo zpusťování kostela a vypálení fary švéd-

skými vojsky v roce 1645. Dřevostavba fary byla znovu postavena roku 1682, kostel do dnešní podoby byl přestavěn v letech 1766–1772, a to ve slohu pozdního baroka. Úprava liturgického prostoru kostela dle směrnic 2. vatikánského koncilu se provedla v roce 1967.

Farní kronika se dochovala od roku 1770. Po zrušení farnosti v Moravských Knínicích roku 1784 byla tato

obec spolu s Jinačovicemi včleněna do kuřimské farnosti. V letech 1786–1999 byla Kuřim děkanstvím, pak se stala farností děkanství tišnovského. Současná fara byla postavena v letech 1819–1821, po roce 1990 byla zbořena většina hospodářských budov, na nádvoří fary se vybudovalo hřiště a zázemí pro život farnosti, postupně se upravují také vnitřní prostory fary.

Aktivity farnosti a virtuální prohlídka kostela si můžete otevřít na webových stránkách: <http://www.farakurim.cz>. Pravidelně pořádáme duchovní obnovy, setkávání farníků, poutě (např. v září pěší poutě na Vranov), vydáváme farní časopis Petrklíč, rodiny jezdí na farní dovolené, děti mají farní tábor, scholu a spoustu dalších aktivit.

Ve farnosti působí také společenství s celocírkevním posláním – v Kuřimi to je Komunita Emmanuel a v Moravských Knínicích několik početných rodin z Neokatechumenátní cesty. Uvědomujeme si, že je třeba podporovat spiritualitu laiků a pevně ji zakotvit v tradici církve.

*** P. Jaroslav Filka

Foto: web kuřimské farnosti

Komunita Emmanuel

Některým z Vás není Komunita Emmanuel neznámá, protože jste se už setkali s jejími členy nebo aktivitami, které komunita nabízí širokému spektru zájemců. Možná to byly moderované adorace při diecézních poutích rodin i jiných příležitostech, večery Božího milosrdenství ve farnostech anebo víkendy pro rodiny s malými dětmi, manželské obnovy anebo „Večery pro dva“ v Brně. Nepřehlédnutelné a vyhledávané jsou také přímluvné modlitby komunity například při Charismatické konferenci v Brně, při Noci kostelů nebo v předvečer Národní pouti na Velehradě. Rovněž seminář Obnovy v Duchu svatém, pořádaný každoročně v Brně, přináší účastníkům nemalé milosti. Další aktivity naleznete na webových stránkách www.emmanuel.cz.

Členové komunity vnímají, že je k životu v tomto společenství volá Bůh.

Mnozí z nich jsou současně s tím povoláni žít v manželství, stát se rodiči, někteří mohou dostat povolání k celibátu, ke kněžství atd. Všichni žijí „v obyčejném světě“ a s „nohama na zemi“. Usilují poctivě plnit své každodenní povinnosti, které život ve světě přináší, ale snaží se při tom „nebýt ze světa“, tj. vše dělat v hlubokém napojení na Krista. Pomáhá jim v tom každodenní adorace Nejsvětější svátosti. Při prodlévání v Kristově přítomnosti se v nich probouzí soucítění s potřebnými a vědomí, že i jim je třeba přinést radostnou zvěst evangelia. To se zohledňuje ve všech komunitních aktivitách a službách.

Komunita Emmanuel tedy sdružuje lidi ze „všech životních stavů“ a vytváří jim prostor k modlitebnímu životu, duchovní i lidské formaci a naplňování jejich poslání v církvi i ve světě. Její členové se snaží žít

v duchu bratrství a vzájemně si pomáhat na cestě ke svatosti. Od svého vzniku v 70. letech 20. století se komunita z Francie rozšířila do více než 70 zemí a celkem má asi 12 000 členů. V naší zemi je Komunita Emmanuel od roku 1990 a dnes čítá kolem 170 členů. V loňském roce se ze svého centra v Brně „přesunula“ i na další místa, mj. i do farnosti Kuřim v našem děkanátu.

Z nejbližších akcí Komunity Emmanuel doporučujeme:

- Prvopáteční setkání: Od září budou probíhat každý první pátek v měsíci v 19:00 v kostele sv. Máří Magdaleny v Kuřimi a také v kostele sv. Tomáše v Brně
- Seminář Obnovy v Duchu svatém: Přihlásit se je možno do 18. září na webu komunity, seminář bude probíhat od října 2022 do května 2023, každý čtvrtek mimo svátky od 19:00 hodin v Brně na Lidické 24.

*** Jaromír Strašák, Marie Novotná,
Radka Svobodová

Ekumenické okénko

ČCE: Volby do staršovstva a představení zástupců staršovstva za Tišnov:

Tišnov je součástí evangelického sboru (farnosti) Brno II a v tomto sboru proběhly v březnu volby do staršovstva. Staršovstvo je skupinou lidí, kteří spolu s faráři vedou příslušný sbor evangelické církve. Ve sboru Brno II bylo voleno 13 presbyterů (starších) a 2 náhradníci. Dva z těchto presbyterů jsou z Tišnova, Mgr. Adam Gajdoš, Ph.D., a Mgr. David Vávra, a ty nyní představíme:

Adam Gajdoš:

Mám 36 roků, som sociológ a facilitátor, mám ženu a tři dcéry, pochádzam z Bratislavy a v Tišnove žijem šťastne štvrtý rok. Službu v staršovstve vnímam ako úlohu vytrvalo si spolu s ostatnými presbyterkami a presbytermi klásť otázku, k čomu dnes Kristus svoju cirkev tu v Brne a Tišnove povoláva. V staršovstve koordinujem prácu na rozvojovom pláne zboru, ktorý tak ako iné evanjelické zbory prechádza k samofinancovaniu. Aby sme sa svojím

strategickým plánom trafili do Božieho plánu, bude to vyžadovať mnoho rozhovorov, rozhodnutí a modlitieb a ja by som rád prispel k tomu, aby sme v tom procese nachádzali radosť. Svoju hlavnú zodpovednosť pritom cítim voči našej "filiálke" v Tišnove, kde sa stretávajú rôzne generácie. Základnou výzvou pre nás bude byť si v našom malom spoločenstve vzájomne nablízku a zároveň si nachádzať cesty k ďalším ľuďom v našom okolí.

David Vávra:

Vystudoval práva a politológiu na Masarykově univerzitě v Brně, je mu 40 let a pracuje v kanceláři ombudsmana. Je ženatý, má dva syny a jednu dceru. Ve staršovstve se pan Vávra zaměřuje rovněž na témata související s Tišnovem a dále je členem hospodářské komise staršovstva.

Bohoslužby o letních prázdninách a kontakty:

Církev adventistů sedmého dne:

O prázdninách budou bohoslužby **každou sobotu** (stejně jako ve školním roce)

Čas a místo bohoslužby: sobota v 9:30, Modlitebna CASD, Procházkova 427, Tišnov

Kontakt: Vladimír Kaleta, B.Th., 775 789 014, vkaleta@casd.cz

Českobratrská církev evangelická:

O prázdninách budou bohoslužby v **tyto dny**: 3. 7., 17. 7., 31. 7., 7. 8. a 21. 8. Čas a místo bohoslužby: neděle v 10:30, rovněž Modlitebna CASD, Procházkova 427, Tišnov

Kontakt: Mgr. Ing. Martin Horák, Th.D., 605 437 376, martin.horak@evangnet.cz

Církev československá husitská:

Čas a místo pastorační návštěvy: **úterý odpoledne**, nemocnice Tišnov. Je však možno domluvit si setkání s paní farářkou i v jiném místě Tišnova, např. v místě bydliště členů této církve.

Kontakt: Ing. Mgr. Iveta Hušková, 731 446 476, iveta.huskova@volny.cz

*** Adam Gajdoš, David Vávra, Radka Svobodová

Nudu zaženu díky možnostem...

V Lomnici, Tišnově a Kuřimi mohou děti a mladí lidé navštěvovat sociální službu **Nízkoprahový Klub Čas**. Klub je zaměřený na děti a dospívající mládež ve věku 9 až 26 let, kteří zažívají těžká období nebo jsou v nepříznivé situaci. Slovo „nízkoprahový“ v názvu služby charakterizuje její snadnou dostupnost pro všechny zájemce – klienty – služba nepotřebuje žádná doporučení, potvrzení nebo posudky, snaží se odstranit veškeré bariéry – prahy (proto nízkoprahový), uživatel nemusí nic platit, nikde se registrovat a může zůstat v anonymitě.

V rámci otvírací doby klubu mají klienti volnost příchoďu i odchodu a sami si vybírají aktivity, kterým se chtějí věnovat. K dispozici jsou hry (kulečník, fotbal, deskovky), přístup k PC a poslechu hudby, ale mnozí hledají prostě jen možnost pobavit se s vrstevníky a sdílet svůj svět. Zapojit se mohou i do mnoha organizovaných aktivit, které během roku v Klubu probíhají. Nabízíme také sociální poraden-

ství, sociálně terapeutickou činnost, vzdělávání a pomáháme s pracovním uplatněním apod.

Každý čtvrtek pořádáme preventivní zážitkové programy, které jsou tematicky zaměřeny a vycházejí z mezinárodních i českých svátků. Během programu mají děti a mladí možnost o tématu diskutovat, něco si vyrobit

nebo třeba i něco uvařit, např.

Mezinárodní den mozku – trénink mozku – potraviny podporující mozkovou činnost

Mezinárodní den spánku – zdravý spánek – ochutnávka bylinkových čajů a jejich účinky a další

Nejčastějšími tématy v poradenské činnosti jsou vrstevnické vztahy, škola, rodina, zdraví, finance, brigády, dospívání, aj. Snažíme se aktivně spolupracovat s místními základními a středními školami. Zpětná vazba je pozitivní od žáků i vyučujících.

V Tišnově je dětem a mladým lidem Klub Čas k dispozici již 13 let a v Lomnici 10 let. V Kuřimi nízkoprahový Klub Čas otevřel svou pobočku v lednu tohoto roku. Také ta se těší hojně návštěvnosti.

*** Zuzana Učňová, Martina Krápková

Alfa kurz pro mládež

V půli března jsme s několika táborovými vedoucími odstartovali na podnět otce Josefa Alfa kurz pro mládež, který se konal každé úterý na tišnovské faře.

Jan Bednář se ujal koordinace Alfy. Řekne nám, jak to probíhalo.

Někdy kolem konce roku mě otec Josef oslovil s otázkou pořádání Alfa kurzu pro mládež. Zkusil jsem oslovit mládežníky, se kterými v rámci farnosti pořádáme tábory a víkendovky pro děti, a světe div se, sestavili jsme náš dream team pro pořádání Alfy.

Nikdo z nás neměl s pořádáním Alfy pro mládež zkušenosti, ale brali jsme to jako výzvu. Spojili jsme se s českými koordinátory Alfa kurzů, zjistili od nich potřebné informace a začali vše plánovat.

Prvním krokem byla propagace, tu jsme rozjeli hned v několika směrech. Vytvořili jsme farní Instagram, zaplatili propagaci na Meta platformě a zvolili jsme také osobní pozvání či videopozvánku v rámci ohlášek.

Organizátoři Alfa kurzů v České republice nabízí spoustu materiálů k propagaci kurzu, ale nám to nestačilo a rozhodli jsme se vytvořit své materiály. Mimochodem, některé z nich si od nás celorepublikoví organizátoři vyžádali.

„Alfa večery“ měly několik zásadních prvků, které nesměly chybět. Prvním z nich byla večeře. Tu pro nás připravil tým sestavený z táborových praktikantů a jejich šéfa – Václava

Štěpánka. Po večeři přišla na řadu krátká hra, která měla za cíl uvolnit atmosféru, sblížit účastníky a všechny nás pobavit. Tuto část programu měl na starost Jakub Halouzka. Jakmile byla hra u konce, začal teprve ten zajímavý program.

Každý týden jsme totiž měli jiného hosta. Ačkoliv jsme ne vždy měli kapacitu sehnat někoho z jiné farnosti a občas jsme si to hostovali v rámci farnosti, každý večer byl unikátní díky jinému hostovi. Všem hostům jsme moc vděční, ale rád bych zmínil ty, kteří za námi přicestovali z největší dálky. To je například jáhen Brněnské diecéze – Jiří Dyčka či jeden z momentálních animátorů naší diecéze – Petr Vacek.

Host následně vedl zbytek večera, účastnil se diskuzí, pouštěl doprovodné video ke kurzu a na konci vždy řekl spoustu povzbudivých a přínosných vět k danému tématu.

Kurz jsme zakončili písničkou a rozloučili se s účastníky.

Chtěl bych poděkovat nejen všem organizátorům, ale i účastníkům a zejména všem, kteří se za nás modlili, ať už na adoraci nebo v pohodlí domova!

*** Jan Bednář

Foto: Václav Kytner

Zeptali jsme se několika účastníků i pomocníků

Která část Alfavečera tě nejvíc bavila?

Terka: Nejvíce mě bavily hry, protože jsem se u nich odreažovala.

Vojta: To pouštění videa.

Pavel: To, jak se bavilo o různých tématech.

Honza: Večeře a svědectví, které řekl někdo z pozvaných.

Které téma tě nejvíc zaujalo? A co překvapivého ses dozvěděl/a?

Terka: Nejvíce mě bavilo mluvit o tom, co je to zlo, a to, že ho každý vnímá jinak.

Vojta: Duch Svátý, to jsem se dozvěděl něco nového, třeba to, že Duch Svátý dává dary.

Pavel: Téma Uzdravuje Bůh i dnes?

Honza: Duch Svátý.

Bylo pro tebe náročné odpovídat na otázky, které byly položeny ve videu a o kterých se mělo následně ve skupinkách diskutovat?

Terka: Bylo těžké o tom mluvit, ale na druhou stranu mi to pomohlo, ale odpovědi stále nevím na sto procent a stále se o tom dá přemýšlet.

Vojta: To záleží, někdy jsem nevěděl, jak odpovědět, když byla otázka přímo na mě, třeba na nějakou chvíli

v mém životě. Ale když byla otázka např., proč lidi věří v Boha, to bylo snažší.

Pavel: Jak co, na něco jsem dokázal hned odpovědět a nad něčím jsem se musel víc zamyslet.

Honza: Když se jednalo o něco, o čem jsem něco věděl a týkalo se to víry, s tím jsem neměl problém.

Ke které otázce se vracíš i mimo Alfu?

Terka: Jak vypadá Duch Svatý?

Vojta: Proč chodíme do kostela?

Pavel: Jak získat víru?

Honza: Jak se správně modlit?

Co bys vylepšil/a, pokud by se Alfa ještě někdy opakovala?

Terka: Pozvala bych i další lidi, kteří nejsou z naší farnosti, kteří by nám mohli předat něco, co neznáme.

Vojta: Celkově se mi to líbilo, bylo to zajímavé, že se začínalo večerí. Byl jsem spokojený.

Pavel: Pokusit se dostat tam i někoho, koho neznám, nebo by se mi hodil jiný den.

Honza: Pokud by přišli hosti na každou Alfu a povídali by místo videa, jak to vlastně bylo původně plánováno.

Chtěl/a bys čtenářům nebo zájemcům o Alfu ještě něco zajímavého sdělit?

Terka: I přesto, že jsme se vždy neshodli na stejné odpovědi, aspoň jsem strávila čas se svými přáteli.

Vojta: Ze začátku jsem to zhodnotil jako blbost. Postupem času jsem na to ale změnil pohled. Myslím, že je potřeba to zkusit a člověk zjistí, jestli mu to vyhovuje nebo ne. Díky Alfě jsem se začal i víc modlit a zajímat o Boha.

Honza: Pokud to ještě někdy bude, určitě přijďte, má to smysl. Za zkoušku nic nedáte.

Za rozhovor děkuje Aneta Straková

Čajovna

Farní čajovna je pravidelná páteční akce, která má v naší farnosti dlouholetou tradici. Čajovnu založil otec Michal Cvingrál při svém působení v Tišnově. Způsob, jakým otec Michal tuto akci započal, jsme převzali a snažíme se v tradici pokračovat dodnes, ačkoliv nám tuto akci komplikovala různá nařízení vlády při koronavirové krizi.

Čajovna pro mládež je neformální posezení při dobrém čaji a různých pochutinách. Čajovna je založená zejména na společném setkání s přáteli

a slouží i k poznání všech mládežníků napříč farnostmi. Vzhledem k tomu, že spousta z mládežníků naší farnosti pořádá farní tábory a víkendovky, často se zdá, že tvoří uzavřené společenství, mezi které nepřijímají další mládežníky z farnosti, kteří například nemají zájem o práci s dětmi.

Čajovna pro mládež se snaží tento problém vyřešit a je tak otevřena

všem farníkům, kteří se cítí být mládeží. Scházíme se obvykle jednou měsíčně v pátek na faře, dle časových možností. Jsem si jist, že po prázdninách tuto akci znovu dostaneme do obrátka a budeme se pravidelně setkávat. Na každé čajovně nesmí chybět dobrý čaj, lahůdky, trocha Písma svatého a krátká modlitba. Občas také hrajeme a zpíváme nebo hrajeme deskovky. Chci pozvat zejména všechny mladé z naší farnosti, kteří se necítí být součástí našeho farního společenství. Přijďte nás poznat, pobavit se s námi a třeba zjistit, že toho máme spoustu společného!

**** Jan Bednář*

Přehled akcí

Letní kurz KDP (Katecheze dobrého pastýře) 25.–29. 7. 2022 v Hradci Králové

Farní tábor 2.–12. 8. pro děti ve Velkém Újezdě (1.–9. třída)

Celostátní setkání mládeže 9.–14. 8. v Hradci Králové

UNITED 18.–20. 8. – křesťanský multižánrový festival ve Vsetíně

Kurz Samuel pro mladé nezadané věřící věku 16–33 let, přihlašování do 31. 8. 2022

• jednoletý intenzivní kurz, který může napomoci k rozlišení a volbě povolání

Jarní víkendovka pro děti

Děti z tišnovské farnosti a okolí se během jednoho z květnových víkendů objevily v galské vesnici Březí. Vesnici bez ustání ohrožovaly římské jednotky. Naštěstí zde měly na pomoc Asterixe, Obelixe a především Panoramixe, který pro celou vesnici vařil zázračný lektvar. Pouze díky lektvaru jsou totiž Galové schopni odrazit římské případy.

V pátek večer se nám však Panoramix ztratil. Během nočního pátrání jsme zjistili, že jej zajali Římané! Bouřková noc z pátku na sobotu nám ještě víc připomínala náš bídný osud. Bez Panoramixe a jeho lektvaru bude osud vesnice brzy zpečetěn! Ráno po snídani jsme chtěli jít Panoramixe hledat, zjistili jsme však, že si nejprve musíme obstarat nějaké jídlo. Vzali jsme pár sesterciů a vydali se na tržišnici do Rozseče. Hlavní cesty však hlídali Římané. Obelstili jsme je, dorazili na tržiště a získali potřebné potraviny. Na kotlících jsem pak z nich vařili oběd.

Odpoledne jsme se konečně vydali hledat Panoramixe. Po cestě jsme narazili na Vlkovské moře. Naštěstí Asterix v opuštěných docích sehnal pět kocábek. S jejich pomocí jsme se dostali na druhou stranu. Od římského tábora,

Foto: Aneta Straková

kde by podle našich indicií měl být náš zajatý kamarád Panoramix, nás už dělil pouze neprostupný les. I ten jsme nakonec zdolali a římský tábor objevili. Nastala velkolepá bitva. Římany jsme z tábora vypráskali, ale Panoramix v něm nebyl. Našli jsme pouze dopis a nějaký lektvar, který byl Panoramix donucen pro Římany připravit. S ukořistěným lektvarem jsme se vrátili

zpět do naší vesnice. Opékali jsme pár špekáčků, zazpívali písničky a ještě stihli v kostele krátkou modlitbu.

Ráno nás ve vedlejší vesnici Borovníku čekala poutní mše. Smutní kolotočáři museli zamáčknot slzu, jelikož celá naše galská vesnice se ihned po mši vydala na cestu zpět. Rádi bychom se zastavili na kolotočích, ale náš Panoramix byl stále v zajetí a bylo nutné jej konečně vypátrat a vysvobodit! Po dopolední svačině se ve vesnici objevil Felix, sběratel hub a lesních plodů. Tvrdil nám, že zahlédl Panoramixe docela kousek od vesnice. Okamžitě jsme se vydali na cestu. Za lesním hájem jsme v roklině Panoramixe opravdu našli, vařil velký kotel lektvaru. Římané ho nutili uvařit velkou porci, pomocí které by nás nadobro zničili. Přišli jsme na poslední chvíli před tím, než by jej úplně dovařil. Naštěstí jej hlídala jen slabá jednotka, jelikož ostatní Římané hledali byliny pro lektvar. Nastal boj, ve kterém jsme Římany rozprášili a Panoramixe vysvobodili. Konečně jsme měli našeho kamaráda zpět. Od Římanů už nám nic nehrozilo. Snědli jsme výborný oběd od Dominika a Marušky, sbalili stany a vydali se na cestu domů.

Jakub Halouzka

Foto: Jakub Halouzka

Pokladovka pro děti

26. března jsme se s 30 dětmi z 1. stupně vydali hledat dědictví Bolemíra Mečislava Kroupy. O tomto pokladu se Anastázie, jeho pra-pra...vnučka, dozvěděla z jeho deníku a poprosila nás o pomoc s hledáním. Slíbila nám, že se s námi pak o dědictví podělí.

V deníku byl nalepen i kousek mapy. Šli jsme tedy podle ní a cestou jsme našli další. V průběhu nám vyhládko, ale našťastí jsme potkali starou babičku Ptáčkovou, která nám pronajala vařiče a prodala vodu, abychom si mohli uvařit polévku. Peníze jsme si ale museli vyběhat a nesměli jsme být chycení. Už jsme byli skoro u cíle, když tu se objevili nepřátelé strážce pokladu. Bojovali jsme, munice litala po celém lese, ale nakonec se nám podařilo uzmut nepřátelskou vlajku a mohli jsme začít kopat. Kdo by kdy tušil, že zřícenina hradu Lúčka skrývá takové překvapení!

*** Aneta Straková

Foto: Aneta Straková

Milým dětem

Povídání na prázdniny

Milé děti, líbí se vám pohádky? Jednu vám chci právě připomenout. Vzpomínáte si na to, jak chlapeček a holčička zabloudili v lese a nemohli najít cestu ven? Co jim ukázalo cestu? Ano, bylo to světýlko, které Jeníček uviděl, když vylezl na strom. Vydali se s Mařenkou tím směrem, až se dostali k chaloupce z perníku. Dál to už znáte.

I nám lidem, dětem i dospělákům, na cestě svítí světýlko, nebo lépe světlo. Je to sám Ježíš, který nám skrze Boží slovo říká jak správně žít. V Písmu svatém říká: „Já jsem cesta a život. Povedu vás.“ A jakže to máme správně žít? Přece mít rád druhé. Když někdo potřebuje pomoc, tak mu pomůžeme. Ne-

podvádíme, neurážíme se, jsme slušní. Děláme dobré věci a tak dále.

Nemusíme se bát, když máme Ježíše. Mnohdy se k němu modlíme, když jsme nějak ohroženi nebo jsme nemocní. A co když nám je dobře, všechno klapne, taky si vzpomeneme na Něho? Poděkujeme, že se nám dobře daří, že jsme zdraví? A co o prázdninách, kterých si budeme užívat? Vzpomeneme si a poděkujeme za dary, které dostáváme?

Chtěla bych vám také říci, že i když si budeme užívat slunečných prázdninových dnů, nezapomínejme, že život, krásnou přírodu, rodiče máme od našeho Pána Boha, který nás má rád. A když budeme třeba na táboře, u moře nebo u babičky a dědečka, pošlete Pánu Bohu třeba jen kratičkou modlitbu. Třeba například: „Děkuji

Ti za zdraví své, sourozenců, kamarádů, rodičů. Prosím, pomoz, abychom se na Tebe uměli spolehnout a dělali věci, které se Ti líbí. Žehnej nám ve všem, co budeme dělat. Ochraňuj nás od všeho zlého.“ A tak podobně. A večer to může být modlitba trochu delší, s poděkováním za prožitý den.

A ještě něco. Nezapomínejme na nedělní mši svatou. I když jsme v cizí zemi, můžeme si přes internet zjistit, kdy a kde můžeme navštívit kostel, kde se slouží mše svatá. Tak ať vám Boží světlo svítí i o prázdninách. Přeji vám, ať se o prázdninách osvěžíte, odpočnete a nabereíte nové síly do dalšího školního roku. Všem, vám dětem i vašim rodinám, vyprošuji Boží požehnání a ochranu. Prožijte si hezké prázdniny.

*** Helena Valoušková

Budovat místo pro tvoření – komunity i umění

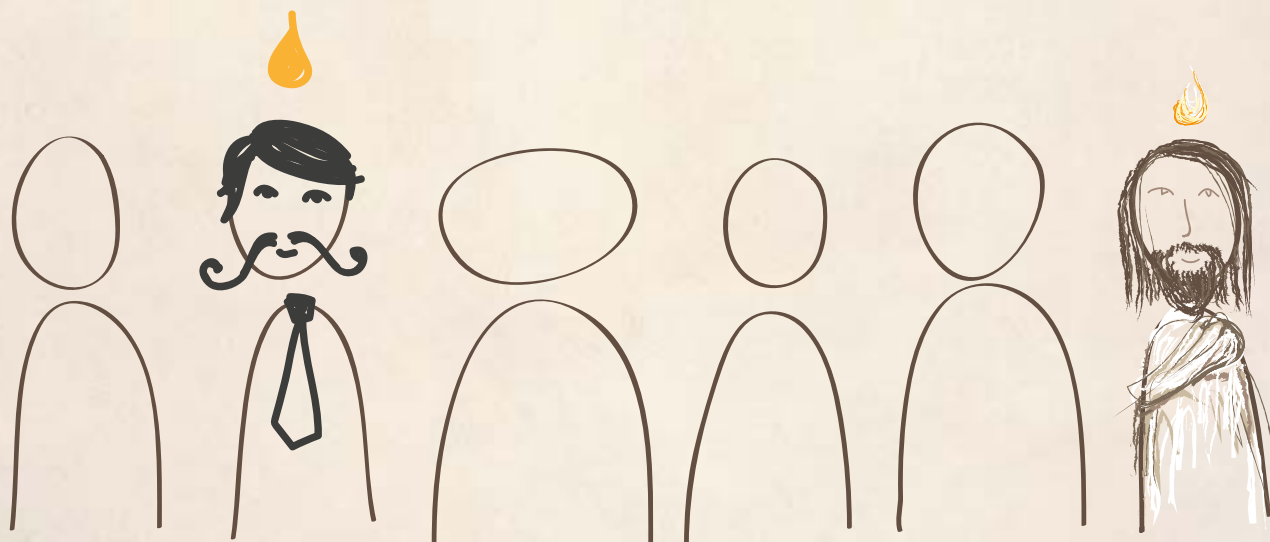
Chtěla bych vás pozvat a zároveň se s vámi podělit o vizi, kterou máme s domem jménem „Útočiště“. Nachází se v Újezdě u Tišnova a jeho vizí je z tohoto „starého“ domu vytvořit našima rukama společný a bezpečný prostor pro umění a zároveň nová přátelství jak s lidmi, tak s Bohem. Toto léto se budou konat 3 pracovní týdny, ve kterých budeme zároveň pracovat, modlit se, různě chodit do přírody atd.: 18.–24. 7., 1.–7. 8. a 8.–14. 8.

*** Věnda Nečesalová

SK 2:1-4 KDYŽ NASTAL DEN LETNIC, BYLI VŠICHNI SHROMÁŽDĚNI NA JEDNOM MÍSTĚ. NÁHLE SE STRHL HUKOT Z NEBE, JAKO KDYŽ SE ŽENE PRUDKÝ VICHŘ, A NAPLNIL CELÝ DŮM, KDE BYLI. A UKÁZALY SE JIM JAKOBY OHNIVÉ JAZYKY, ROZDĚLILY SE A NA KAŽDÉM Z NICH SPOČINUL JEDEN; VŠICHNI BYLI NAPLNĚNI DUCHEM SVATÝM A ZAČALI VE VYTRŽENÍ MLUVIT JINÝMI JAZYKY, JAK JIM DUCH DÁVAL PROMLOUVAT.

NAMALUJ APOŠTOLŮM OHNIVÉ JAZYKY ČI PLAMÍNKY, TVÁŘE I OBLEČENÍ.

I TY SE MŮŽEŠ STÁT APOŠTOLEM!
VÍŠ, KDO JE APOŠTOL?

*** Anna Fof

Cesta světla

Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová
- **Částečná korektura:** Marie Chalupová Veličková • **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Kontakt:** b.vitam@post.cz • **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti • Neprodejné.**

